

logt Forhold til det kongelige Teater. Det er en Meningsløshed, at de, der bor saa afsides, at de, efter hvad det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen forleden Dag sagde, bor dér, hvor der bor Mandfolk, og som alene af den Grund, at de bor saa afsides, aldrig sætter deres Ben i det kongelige Teater, alligevel skal være med til Aar efter Aar at betale en saa betydelig Sum dertil som henimod 2 Mill. Kr. Det er Kunsten, siger man, og man maa virkelig ofre noget paa Kunstens Alter. Ja, det er en køn Kunst meget af det, der understøttes, baade af det, der skrives, og af det, der opføres.

Jeg lykønsker den højtærede Undervisningsminister til med en lykkelig og fast Haand at faa indført Ændringer for det første med Hensyn til Forfatterunderstøttelserne — om det skal være efter den af det ærede Medlem Hr. Bindslev skitserede Linie: Hædersgaver, Understøttelser, Opmuntringspræmier, eller den højtærede Minister kan finde en bedre Ordning, ved jeg ikke, men jeg ønsker at sige til den højtærede Minister: Vær ikke alt for lempelig!

Om med Hensyn til det kongelige Teater skal jeg udtale: Om det skal være den af den højtærede Minister skitserede Plan eller maaske den af det ærede Medlem Hr. Sevelsted i forrige Samling nævnte Ordning, der skal gennemføres, det ved jeg ikke, men det ved jeg, at Tusinder af Skatteydere ud over Landet vil være den Minister Tak skyldige igennem lange Tider, der er med til at stoppe det Danaidekar, der hedder det kongelige Teater.

Der har under denne Finanslovdebat et Par Gange været talt om Radioudsendelserne. Først var det det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, der ankede over at han ikke kunde faa udsendt de Raad til Hjem og Skole, som Professor Jørgensen gav i sit saa sørgelig berømte Foredrag paa Lærerhøjskolen, hvor han søgte at indgyde danske Lærere de Tanker, at de skulde forsøge at faa Forældrene til at afholde sig fra at lære Børnene at bede Aftenbøn og den Slags Ting, som han efter „Politiken“s Referat udtrykte sig. Senere var det det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der følte sig indigneret, fordi Festlighederne ved den saakaldte borgerlige Konfirmation ikke kunde blive udsendt.

Det sidstnævnte ærede Medlem mente jo, at Udsendelserne var for ensidige. Uden at ville komme nærmere ind paa dette Tema ønsker jeg at sige to Ting. For det første, at jeg med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Anke vil stille mig Side om Side med det ærede Med-

lem Hr. Bindslev; og for det andet, at det at betegne Radioudsendelserne som ensidige er dog noget, der hører en vis Fripostighed til, naar man ved, hvor alsidigt Programmet er, det Program, der spænder fra Jazz-Musik over Skuespil, populærvidenskabelige Foredrag til lødige Prædikener.

Jeg vil dernæst gerne rette en Tak til den højtærede Indenrigsminister og til Finansudvalget for den Bevilling, der ifølge Bladene er stillet K. F. U. M. i Udsigt til Oprettelse af foreløbige Hjem for arbejdsløse. Det er en fortjenstfuld og uegennyttig Gerning, som K. F. U. M. her tager op blandt nogle af de mest uheldigt stillede i vort Folk. En saadan Gerning bør nyde Paaskønnelse og virksom Støtte. Arbejdsløsheden er en af de frygteligste Svøber, hvormed et Folk kan piskes; derom er vi sikkert alle enige. Maatte den Tid ikke være fjern, da Arbejdsgivere og Arbejdere maatte finde hverandre til et enigt Samarbejde, der kunde føre til en effektiv Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Lovgivningsmagten kan være med til at lindre Nøden, der skabes af Arbejdsløsheden, men jeg tror ikke, at den kan afskaffe Arbejdsløsheden. Her ligger Tyngdepunktet hos Arbejdsgivere og Arbejdere.

Maa jeg, medens jeg omtaler disse Forhold, gøre opmærksom paa, at den Erhvervskrise, som vi for Tiden er inde i, og som har været medvirkende til den store Arbejdsløshed, har bevirket, at der igen er kommet Fart i Udvandrerstrømmen. Udvandringen repræsenterer i de senere Aar 5000—6000 Mennesker aarlig. Der er ikke noget at sige til, at de ledige Hænder, der ikke kan finde Beskæftigelse her i Landet, søger bort til fjerne Egne for dér at forsøge paa at fortjene Opholdet til sig og maaske til sine. Det er saare naturligt.

Men her er der et Forhold, jeg gerne vil omtale. For Tiden gaar den største Udvandrerstrøm herfra mod Kanada. Der er, som der allerede er gjort opmærksom paa i dette høje Ting, fra Ministeriets Side taget Hensyn til denne store Udvandring, idet man har søgt at lette Forholdene for Udvandrerne paa forskellig Vis, og det maa i høj Grad paaskønnes. Men vi maa ikke tabe disse mange Tusinder af Syne, selv om de kommer over paa den anden Side af Atlanterhavet; vi maa herhjemme fra gøre, hvad vi formaar, for at støtte dem nationalt og aandeligt.

Nu er det ingen Hemmelighed for Medlemmerne af dette høje Ting, at der fra Dansk-amerikansk Kirkesamfund er rettet en Henvendelse til „Dansk Kirke i Udlandet“